

VELMI ŠPATNÁ ZKUŠENOST

Moje kamarádka vyslala své mrtvé mamince do nebe přání. Znělo asi takto: „Milá maminko, koukni na mne, pořád jen pracuju nebo se starám o děti, nic nestíhám a už jsem vlastně stará. Ne, nejsem těsně před přechodem. Vždyť víš. Ani před důchodem. Nechci se rouhat. Ale je podzim, listopad a já mám ten ošklivý, nostalgický pocit, že už mne nic moc hezkého nečeká. Už jsem všechno zažila, vyzkoušela, přečetla. Že na žádné nové začátky, ba ani na pokračování, nemám vlastně nárok. Takže, má milovaná maminko, nech mne, prosím, se ještě jednou pořádně zamilovat. Pošli mi krásnýho chlapa, tak hezkýho, že se mi rozklepou kolena. Vždyť zas přece toho tolik nechci. A špatně se také nechovám.“

Kamarádka Jana je dětská lékařka na pohotovosti. Opravdu se chová dobře. A vím zcela jistě, že každý den pomáhá jiným lidem.

Dnes, s odstupem roku, lehce lituje. Mrzí ji, že přání neformulovala jinak. Že neřekla: „Pošli mi hodného muže, co mne bude mít rád.“

Maminky totiž přání svých dcer vždycky plní. I Janě se splnilo.

Zhruba půl roku po prosbě šla, zcela zničená z noční, na jakýsi jazzový koncert. Nechtělo se jí. Byla unavená. Přejezená čokolády. Nalíčená snad z předchozího rána. Mezi jejími přáteli lékaři se zjevil neznámý rozvedený zábavný čtyřicátník. Právník. Byl hezký. A zřejmě, způsobeno buď přítím, jeho dočasnou poloslepotou, nebo jejím léty nevyčerpaným sexappealem, chtěl ji. Pochopitelně nejen na jednu noc. To se v takzvané dospělosti asi už ani nestává. Ten pán chtěl reálný vztah.

Jana byla tak nadšená, že přestala brát telefony. Jen mailem mi krátce sdělila, že sex s ním je nejlepší na světě – jak rády my přeháníme, mozek že má vzdělaný a dceru, která právě teď proti ní samé děsně revoltuje, on prý ochotně a dobrovolně vodí do muzeí...

Moc jsem o Janě pak pár měsíců neslyšela. Není dobré rušit čerstvě zamilované. Ani ty blízké. Až pak. „Je konec. Definitivní. A hnusný. Zavolala jsem na něj policajty.“ Šeptala zrychleně do telefonu.

„Co se stalo?“ Nechápala jsem.

„Vyjel po Renatě.“ Pravila suše. A zcela zřetelně. Renata je Janina dcera.

Samozřejmě že vztah hned skončil a už jsme se o něm prakticky nikdy nebavily. Tedy lžu, vlastně

vůbec nikdy. Jen ta krystalicky odporná pachůť, ta po tomhle advokátovi zůstane navždycky.

Je zvláštní, že ženy, které jsou schopny mluvit o čemkoliv, o skutečných průserech mlčí.

Jak těžké je ale pro mne pochopit pána, který, když vstane z postele od dospělé ženy, kontroluje noční košilku čtrnáctileté slečny. Až nemožné. A to jsem schopna chápat leccos. Reálně rozumím přitažlivosti dvou věkově zcela rozdílných těl. Ale omluvu nemám. Tady bych použila rovnou nůž. Bez argumentů. Nikdy jsem prostě nebyla Nabokovovou fanynkou. Ani když mně samotné bylo patnáct.

V době, kdy ještě moje dcera chodila na základní školu, sedával tam na lavičce mírně prošedivělý pán, čekal na svoji holčičku, žákyni páté třídy, dceru nebo vnučku, každopádně vždy, když převzal její tašku a automaticky zlíbal obě tváře, zůstaly jeho velké ruce trčet na jejím pozadí. Nešlo to nevidět. Ani ignorovat. Ve své bláznivé fantazii jsem jednu dobu byla ochotna udělat úchylnost z každého normálního strýčka.

Vzpomínám, jak mne kdysi strašila představa, až jednou vstanu a v koupelně potkám nějakého mírně mutujícího mladíka, který zrovna bude milovat moji dceru. Jak hezká je to představa v kontextu, že bych tam také klidně mohla potkat muže mé generace, který bude milovat moji dceru.

Mám velmi ráda filmy Woodyho Allena. Směju se při ovečce s diadémem i při rozostřeném herci, ale vážně netuším, jak to ta Mia Farrow zvládla. Nebo jak dobří jsou její psychiatři. Vždyť ona je legálně a reálně babička dětí svého bývalého manžela.

A ano, jasně že člověk vždy má vážit, co si vlastně přeje. To víme. Jen při takové banalitě, jako je nový muž, prosím, nikdy nezapomeňte na přesná specifi-
ka. Ať se vám doma nezjeví třeba masový vrah.